

Dünya seni uyuşturmaya çalışıyor, sen uyanmaya çabalıyorsun. Ö

Bıraktığın an yıkılacağın bir mücadele. Her an yeni bir uyku imkanı, yeni bir eğlence. Dünyanın vazifesi, belki de seni olduğun şey olmaktan alıkoymak ve bu sebeple önüne hep senden başkasını çıkarıyor.

Çözdükçe değil, çözmedikçe güzelleşecek belki.

Dünya kendisini anlaşılmaz kılarak ve anlaşılabilirliğini sandırarak bir uyku sunuyor. Peşinden gitmek için bahane, altından geçemeyeceğin gökkuşağı. Sisteki hayalleri takip edip, onlarda *kendini* bulduğunu sanan insan. Sisi gerçek sanıyor.

Dünyayla nasıl mücadele edebilirsin? Belki yolu mücadele etmemektir. Ona direndikçe, savaşılmaya çalıştıkça, kavga ettikçe o yeni saldırılar geliştirecek. Yeni yataklar ve yeni yorgunluklar. Biri olmazsa, birine düşeceksin.

Uyanmanın yolu belki bu sebeple kavga etmemek ve dünyayı kendi haline bırakmaktır. Kendi haline bıraktığında da, dünya seninle uğraşmaya devam eder, uyutmaya çalışır. İlginç eğlenceler bulmaya çabalar.

Tüm kelimelerin yıkıldığı bir yerden geliyorum. Adım sahipsiz. Onu bıraktım ve gitti. Kimin olduğunu bilmiyorum.

adaAdım olmadığı için beni soranlara cevap veremiyorum. Baş parmağımı kalbime dayayıp kendimi gösteriyorum konuşurken. Anlamış gibi yapıyorlar.

Konuştuğumda, ben değil, dünyam konuşuyor. Kelimeler onun, mana onun, resim onun, renk onun.

Yeşiller sonunda kahverengiye dönüyor. Hayat kimseye yeşil kalma imkanı bahşetmiyor ama yeşilliği de öldürmüyor. Belki hayat sadece yeşilin hayatıdır ve diğerleri onun yatağı, yorganı ve oyuncağı olduğu için varolup, sıkıldığı için yok oluyorlardır.